

Cecelia Ahern

De knikkerverzamelaar

Vertaald door Daniëlle Stensen

2017 Prometheus Amsterdam

Proloog

Mijn herinneringen bestaan uit drie categorieën: dingen die ik wil vergeten, dingen die ik niet kan vergeten en dingen waarvan ik was vergeten dat ik ze vergeten was totdat ik me ze weer herinner.

Mijn vroegste herinnering is die aan mijn moeder toen ik drie jaar was. We zijn in de keuken, ze pakt de theepot en smijt hem tegen het plafond. Ze houdt hem met twee handen vast, een op het handvat en een op de tuit, en keilt hem alsof ze meedoet aan een wedstrijd strobalen werpen zo de lucht in. Hij knalt tegen het plafond, er komt een barst in en dan valt hij weer recht naar beneden, op tafel, waar hij in stukken uiteenspat en er overal troebel bruin water en kleffe zakjes belanden. Ik weet niet wat hieraan voorafgegaan was of wat erna kwam, maar ik weet wel dat het uit boosheid was en dat mijn vader daar de oorzaak van was. Deze herinnering geeft mijn moeders karakter niet goed weer, ze wordt hierdoor in een slecht daglicht gesteld. Voor zover ik weet heeft ze zich nooit meer zo gedragen, wat waarschijnlijk precies de reden is dat ik het nog weet.

Als zesjarige zie ik dat mijn tante als we een warenhuis

uit willen lopen wordt tegengehouden door de beveiliging. De bewaker met harige handen doorzoekt haar boodschappentas en vindt een sjaal waar het prijskaartje en het beveiligingslabel nog aan zitten. Ik weet niet meer wat er daarna is gebeurd, tante Anna stopte me vol met sundae-ijsjes in het winkelcentrum en keek toe in de hoop dat de herinnering aan dat incident met elke hap suiker verder zou wegzakken. Deze herinnering is heel levendig, hoewel iedereen tot op de dag van vandaag denkt dat ik haar heb verzonnen.

Ik ga tegenwoordig naar een tandarts met wie ik ben opgegroeid. We waren geen vrienden, maar we hingen rond in dezelfde kringen. Hij is nu een heel serieuze man, een verstandige man, een onbuigzame man. Als hij boven mijn open mond hangt, zie ik hem als jongen van vijftien die op een feestje tegen de woonkamer muren pist terwijl hij roept dat Jezus de eerste anarchist was.

Als ik mijn lerares op leeftijd van de basisschool zie, die zo zachtjes praatte dat we haar bijna niet konden verstaan, zie ik haar een banaan gooien naar de clown van de klas en tegen hem roepen: ‘Laat me in hemelsnaam met rust, laat me nou gewoon met rust’, waarna ze in tranen uitbarst en de klas uit rent. Ik kwam onlangs een oude klasgenote tegen en ik begon over het incident, maar ze wist het niet meer.

Als ik me iemand voor de geest haal denk ik blijkbaar niet aan de alledaagse persoon, maar zijn het de dramatische ogenblikken of de ogenblikken waarop diegene een deel van zichzelf toont dat doorgaans verborgen is.

Mijn moeder zegt dat ik de gave heb om me te herin-

neren wat anderen vergeten. Soms is het een vloek, want niemand vindt het prettig als iemand zich herinnert wat diegene uit alle macht probeert te verbergen. Ik ben degene die zich alles herinnert na een avondje stappen met veel drank, degene van wie iedereen wil dat ze haar herinneringen voor zich houdt.

Ik kan me alleen maar voorstellen dat ik me deze voorvallen herinner omdat ik me nooit zo heb gedragen. Ik kan me geen enkele keer voor de geest halen dat ik uit de band ben gesprongen, dat ik een andere versie van mezelf ben geworden, die ik wil en moet vergeten. Ik ben altijd dezelfde. Als je me hebt ontmoet, ken je me, uit veel meer besta ik niet. Ik volg de regels van degene die ik naar ik weet ben en kan niet anders, zelfs niet op ogenblikken van enorme stress waarop het heel acceptabel zou zijn om in te storten. Daarom bewonder ik dat waarschijnlijk zo bij anderen en herinner ik me wat zij verkiezen te vergeten.

Zijn die dingen dan onnatuurlijk voor diegenen? Nee. Ik ben van mening dat zelfs een plotselinge verandering in iemands gedrag binnen de grenzen van zijn karakter valt. Dat een deel van ons voortdurend aanwezig is, latent, wachtend op het moment om onthuld te worden. Dat geldt ook voor mij.

Knikkeren: Bondgenoten

‘Fergus Boggs!’

Dat zijn de enige twee woorden die ik begrijp uit broeder Murphy’s woedende tirade tegen mij, en dat komt omdat die woorden mijn naam vormen, de rest van wat hij zegt is in het Iers. Ik ben vijf jaar oud en ik ben nu een maand in het land. Na de dood van mijn vader ben ik samen met mijn moeder en mijn broers vanuit Schotland hierheen verhuisd. Het is allemaal heel snel gebeurd, het overlijden van mijn vader en onze verhuizing, en ook al ben ik al eerder in Ierland geweest, tijdens zomervakanties om mijn oma, opa, oom, tante en al mijn neefjes en nichtjes te bezoeken, het is nu anders. Ik ben hier nooit geweest toen het geen zomer was. Het voelt heel anders. Het heeft elke dag dat we hier zijn geregend. De ijswinkel is nu niet eens open, hij is helemaal dichtgetimmerd alsof hij nooit heeft bestaan, alsof ik hem heb verzonnen. Het strand waar we heel vaak heen gingen ziet er totaal anders uit en de patatkraam is weg. De mensen zien er ook anders uit. Ze zijn stevig ingepakt en donker.

Broeder Murphy torent boven mijn tafeltje uit, hij is lang, grijs en breed. Hij spuugt terwijl hij tegen me

schreeuwt, ik voel dat het speeksel op mijn wang belandt, maar ik durf het niet weg te vegen, omdat ik bang ben dat hij dan nog bozer wordt. Ik probeer rond te kijken naar de andere jongens om hun reactie te zien, maar hij haalt naar me uit. Een klap met de rug van zijn hand. Dat doet pijn. Hij draagt een grote ring, volgens mij heeft die een snee in mijn gezicht gemaakt, maar ik durf mijn hand niet op te tillen om te voelen, omdat hij me dan misschien nog een keer slaat. Ik moet ineens naar de wc. Ik ben al eerder geslagen, maar nooit door een broeder.

Hij roept boze, Ierse woorden. Hij is boos omdat ik het niet begrijp. Tussen de Ierse woorden in zegt hij dat ik hem intussen toch zou moeten begrijpen, maar dat lukt me gewoon niet. Ik krijg thuis geen oefening. Mama is verdrietig en ik wil haar niet storen. Ze wil graag zitten knuffelen. Ik vind het fijn als ze dat doet. Ik wil dat knuffelen niet verpesten met praten. En trouwens, volgens mij kent zij die Ierse woorden ook niet meer. Ze is heel lang geleden uit Ierland vertrokken om bij een gezin in Schotland kindermeisje te worden en toen heeft ze papa ontmoet. Daar spraken ze die Ierse woorden nooit.

De broeder wil dat ik de woorden herhaal, maar ik kan bijna niet ademen. Ik krijg de woorden nauwelijks uit mijn mond.

'Tá mé, tá tú, tá sé, tá sí...'

HARDER!

'Tá muid, tá sibh, tá siad.'

Als hij niet tegen me schreeuwt, is het zo stil in het lokaal dat ik eraan denk dat er allemaal jongens van mijn leeftijd zitten te luisteren. Terwijl ik stamelend de woor-

den herhaal zegt hij tegen iedereen hoe stom ik ben. Mijn hele lichaam trilt. Ik ben misselijk. Ik moet naar de wc. Dat zeg ik tegen hem. Zijn gezicht wordt paars en dan komt de leren riem tevoorschijn. Hij geselt mijn hand met leer, en later kom ik erachter dat er in de lagen muntjes zijn genaaid. Hij zegt tegen me dat hij het me op elke hand 'zal laten voelen'. Ik kan de pijn niet verdragen. Ik moet plassen. Ik laat het lopen. Ik verwacht dat de jongens gaan lachen, maar dat gebeurt niet. Ze houden hun hoofd naar beneden. Misschien lachen ze er later om, of misschien begrijpen ze het. Misschien zijn ze gewoon blij dat het hun niet overkomt. Ik ben uit het veld geslagen, ik schaam me, en dat is precies wat hij zegt dat ik moet doen. Dan sleurt hij me aan mijn oor de klas uit en dat doet ook pijn. Hij sleept me weg van iedereen, de gang door, en duwt me een donkere kamer in. De deur slaat met een klap achter me dicht en hij laat me alleen.

Ik houd niet van het donker, ik heb nooit van het donker gehouden en ik barst in huilen uit. Mijn broek is nat, mijn plas is in mijn sokken en schoenen gelopen, maar ik weet niet wat ik moet doen. Mama verschoont me altijd. Wat moet ik hier doen? Er zit geen raam in de ruimte en ik zie niks. Ik hoop dat hij me hier niet lang zal laten zitten. Mijn ogen passen zich aan het donker aan en doordat er licht onder de deur door schijnt kan ik ook iets zien. Ik ben in een voorraadkamer. Ik zie een ladder, een emmer en een mop zonder stok, alleen de kop. Het stinkt er. Er hangt een oude fiets zonder ketting ondersteboven. Er staan twee rubberlaarzen, maar ze passen niet bij elkaar en zijn allebei voor dezelfde voet. Niets hier past

bij elkaar. Ik weet niet waarom hij me hierin heeft gestopt en ik weet niet hoelang het gaat duren. Zal mama me komen zoeken?

Het lijkt wel alsof er al een eeuwigheid voorbij is. Ik doe mijn ogen dicht en zing in mezelf. De liedjes die mama met me zingt. Ik zing ze niet te hard, anders hoort hij me misschien en denkt hij dat ik het hier leuk heb. Dan zou hij nog bozer worden. Hier worden de mensen boos van plezier en lachen. *We zijn hier niet om leiders te zijn, we zijn hier om te dienen.* Dat is niet wat mijn vader me heeft geleerd, hij zei dat ik van nature een leider was, dat ik alles kan zijn wat ik wil. Ik ging altijd met hem jagen, hij heeft me alles geleerd, hij liet me zelfs vooroplopen, hij zei dat ik de leider was. Hij zong er een liedje over. 'Volg de leider, leider, leider, Fergus is de leider, da da da da da.' Ik neurie het in mezelf zonder de woorden te zeggen. De broeder zal het niet goed vinden als ik zeg dat ik de leider ben. Op deze plek mogen we niet zijn wie we willen, we moeten degene zijn die ze ons voorschrijven. Ik zing de liedjes die mijn vader zong als ik laat mocht opblijven en naar de samenzang mocht luisteren. Papa had een zachte stem voor zo'n sterke man en soms huilde hij als hij zong. Mijn vader zei nooit dat huilen iets voor baby's was, zoals de broeder zei, huilen is voor mensen die verdrietig zijn. Ik zing het nu in mezelf en probeer niet te huilen.

Plotseling gaat de deur open en ik ga iets verderop staan, bang dat hij het weer is, met die leren riem. Het is hem niet, het is de jongere broeder, degene die muzieklles geeft en aardige ogen heeft. Hij doet de deur achter zich dicht en hurkt.

‘Hoi, Fergus.’

Ik probeer hallo te zeggen, maar er komt niets uit mijn mond.

‘Ik heb iets voor je meegenomen. Een doos Bloedjes.’

Ik krimp ineen en hij steekt zijn hand uit. ‘Kijk maar niet zo bang, het zijn knikkers. Heb je ooit geknikkerd?’

Ik schud mijn hoofd. Hij opent zijn hand en ik zie ze op zijn handpalm glanzen als schatten, vier ondoorzichtige balletjes met rode slierten.

‘Ik was er dol op als jongen,’ zegt hij zachtjes. ‘Mijn opa heeft ze me gegeven. Een doos vol Bloedjes, zei hij, helemaal alleen voor jou. Ik heb die doos niet meer. Ik zou willen van wel, die zou misschien nog wel wat waard zijn. Vergeet niet om de doos te bewaren, Fergus, dat advies wil ik je geven. Maar ik heb de knikkers wel bewaard.’

Er loopt iemand langs de deur, we voelen de zware schoenen terwijl de vloer trilt en kraakt onder ons en hij kijkt achterom naar de deur. Wanneer de voetstappen voorbij zijn, draait hij zich naar me terug, met een nog zachtere stem. ‘Je moet ze schieten. Of rollen.’

Ik kijk toe als hij zijn knokkel op de grond doet en de knikker op zijn gebogen wijsvinger balanceert. Hij duwt de knikker dan zachtjes; hij rolt hard over de vloer. Een rood Bloedje, heel brutaal, dat glanzend en glinsterend het licht vangt. Bij mijn voet blijft hij liggen. Ik durf hem niet op te pakken. En mijn rauwe handen doen nog steeds pijn, ik kan ze bijna niet tot vuisten ballen. Hij ziet het en krimpt ineen.

‘Toe maar, probeer het maar,’ zegt hij.

Ik probeer het. In het begin lukt het niet erg goed omdat het moeilijk is mijn handen dicht te doen zoals hij me heeft laten zien, maar ik krijg de slag te pakken. Dan laat hij me andere manieren zien om ze weg te laten rollen. Een andere manier, waarbij je je duim achter je wijsvinger vandaan laat schieten. Dat vind ik een fijnere manier, en ook al zegt hij dat die moeilijker is, toch ben ik daar beter in. Dat zegt hij dus tegen me en ik moet op mijn lip bijten om niet te glimlachen.

‘De namen van knickers variëren van plek tot plek,’ zegt hij, terwijl hij knielt en het me nogmaals laat zien. ‘Sommige mensen noemen ze marbel, of ket, of kooltje, maar mijn broers en ik noemden ze Bondgenoten.’

Bondgenoten. Dat vind ik mooi. Zelfs nu ik in mijn eentje in deze ruimte zit opgesloten, heb ik bondgenoten. Ik voel me net een soldaat. Een krijgsgevangene.

Hij kijkt me ernstig aan. ‘Als je richt, moet je strak naar het doel kijken. Je oog stuurt je hersenen, je hersenen sturen je hand. Onthoud dat. Houd je oog altijd op het doel, Fergus, dan zorgen je hersenen dat het gebeurt.’

Ik knik.

De bel gaat, de les is voorbij.

‘Oké.’ Hij staat op, veegt zijn stoffige gewaad af. ‘Ik moet naar mijn klas. Blijf hier zitten. Het kan nu niet lang meer duren.’

Ik knik.

Hij had gelijk. Het had niet lang meer moeten duren, maar dat doet het wel. Broeder Murphy komt me niet snel halen. Hij laat me er de hele dag zitten. Ik plas tijdens het wachten zelfs nog een keer in mijn broek, omdat

ik niet op de deur durf te kloppen om iemand te roepen, maar het maakt me niet uit. Ik ben soldaat, krijgsgevangene, en ik heb mijn bondgenoten. Ik oefen en oefen in de kleine ruimte, in mijn eigen wereldje, ik wil dat ik de beste en meest precieze knikkeraar van de hele school word. Ik ga het de andere jongens laten zien en ik zal altijd beter zijn dan zij.

De volgende keer dat broeder Murphy me hier stopt, heb ik de knickers in mijn broekzak en oefen ik weer de hele dag. Ik heb in de donkere ruimte ook een kartonnen plaat met poortjes. Die heb ik er zelf tussen twee lessen in neergezet, voor het geval dat. Het is een stuk karton met zeven uitgesneden poortjes. Ik heb het zelf gemaakt van de lege cornflakesdoos van mevrouw Lynch, die ik in haar vuilnisbak heb gevonden, nadat ik een paar jongens had gezien met een heel mooie houten versie, die ze in de winkel hadden gekocht. De middelste poort is nummer 0, de poorten aan beide kanten 1, 2 en 3. Ik zet het karton tegen de verste muur en ik schiet van een afstandje, dicht bij de deur. Ik weet nog niet goed wat de regels zijn en ik kan niet in mijn eentje spelen, maar ik kan wel het schieten oefenen. Ik zal ergens beter in zijn dan mijn grote broers.

De aardige broeder blijft niet lang op school. Ze zeggen dat hij vrouwen zoent en dat hij naar de hel gaat, maar dat maakt me niet uit. Ik vind hem aardig. Hij heeft me mijn eerste knickers gegeven, mijn Bloedjes. In een donkere periode in mijn leven gaf hij me mijn bondgenoten.

Zwembadregels: niet rennen

Haal adem.

Soms moet ik mezelf eraan herinneren adem te halen. Je zou denken dat het een aangeboren instinct is van de mens, maar nee, ik adem in en vergeet dan uit te ademen en dan wordt mijn lichaam helemaal stijf, helemaal gespannen, mijn hart bonkt, mijn borst verkrampst en met een angstig hoofd vraag ik me af wat er aan de hand is.

Ik begrijp de theorie van het ademen wel. De lucht die je inademt door je neus moet helemaal naar je buik gaan, via het middenrif. Haal ontspannen adem. Haal ritmisch adem. Haal stil adem. Dat doen we vanaf de seconde dat we geboren worden en toch wordt het ons nooit geleerd. Hoewel het mij wel geleerd had moeten worden. Rijden, winkelen, werken, ik betrap mezelf erop dat ik mijn adem inhoud, zenuwachtig, onrustig, wat ik precies verwacht dat er gaat gebeuren weet ik niet. Wat het ook is, het gebeurt nooit. Het is ironisch dat ik deze eenvoudige taak op het droge niet kan uitvoeren, terwijl ik er voor mijn werk in moet uitblinken. Ik ben badjuf. Zwemmen gaat me makkelijk af, het voelt natuurlijk, het stelt me niet op de proef, het geeft me een vrij gevoel. Bij zwem-

men is timing van het grootste belang. Op het land haal je doorlopend adem, onder water kan ik een verhouding van drie op één halen, elke derde zwemslag een keer ademen. Makkelijk. Ik hoef er niet eens over na te denken.

Toen ik zwanger was van mijn eerste kind moest ik leren hoe ik boven water moest ademen. Dat moest voor de bevalling, zeiden ze tegen me, en dat bleek zeker het geval te zijn. Omdat bevallen even natuurlijk is als ademen, gaan ze hand in hand, maar ademen is voor mij altijd allesbehalve natuurlijk geweest. Het enige wat ik boven water wil doen is mijn adem inhouden. Een baby wordt niet geboren als je je adem inhoudt. Geloof me maar, ik heb het geprobeerd. Omdat mijn man weet hoe ik me in water voel, drong hij aan op een badbevalling. Het leek een goed idee om te zorgen dat ik in mijn natuurlijke habitat zou zijn, thuis, in het water, alleen is het helemaal niet natuurlijk om in je woonkamer in een te groot kinderbad te zitten, en het was de baby die de onderwaterwereld ging beleven en ik niet. Ik had graag van plaats geruild. De eerste bevalling eindigde in een race naar het ziekenhuis en een spoedkeizersnee en de daaropvolgende twee baby's kwamen op dezelfde manier, hoewel dat geen noodgevallen waren. Het leek erop dat het waterwezen dat vanaf haar vijfde liever onder water was een andere zeer natuurlijke levensgebeurtenis niet kon aanvaarden.

Ik ben badjuf in een verpleeghuis. Het is een zeer exclusief verpleeghuis, net een viersterrenhotel met vierentwintig uur per dag zorg. Ik werk er al zeven jaar, als je mijn zwangerschapsverloven niet meetelt. Ik zit vijf da-

gen per week van negen uur 's ochtends tot twee uur 's middags in de badmeesterstoel en kijk toe terwijl drie mensen per uur het water ingaan om baantjes te zwemmen. Het is een gestage, eentonige en rustige stroom. Er gebeurt nooit iets. Er komen mensen tevoorschijn uit de kleedkamers als wandelende weergaves van de realiteit van de tijd; slappe huid, borsten, billen en dijen, sommigen droog en schilferig door de diabetes, anderen door een nier- of leveraandoening. Degenen die al heel lang aan bed of hun stoel gekluisterd zijn, hebben pijnlijk uitziende drukzweren en doorligplekken, anderen dragen hun bruine levervlekken als merktekens van de jaren die ze al leven. Er verschijnen en veranderen elke dag groeïssels. Ik zie ze allemaal en begrijp volledig wat mijn lichaam na drie kinderen in de toekomst te wachten staat. Degenen met een-op-eenfysiotherapie werken in het water met hun trainer, daar houd ik slechts toezicht op, voor het geval de therapeut verdrinkt, denk ik.

In die zeven jaar heb ik er bijna nooit in hoeven duiken. Het is een rustig, langzaam zwembad, heel anders dan het plaatselijke zwembad waar ik mijn jongens op zaterdag naartoe breng en waar je vertrekt met koppijn van het gegil dat opklinkt uit de tot de nok toe gevulde groepen.

Ik houd een gaap binnen terwijl ik naar de eerste zwemmer op de vroege ochtend kijk. Mary Kelly, de baggeraar, doet haar favoriete zwemslag; de schoolslag. Langzaam en met veel lawaai duwt ze met haar één meter vijftien en 150 kilo het water naar buiten alsof ze het zwembad wil legen en dan probeert ze te glijden. Ze voert deze

manoeuvre uit zonder haar gezicht ook maar één keer onder water te doen en door voortdurend luidruchtig uit te blazen alsof het hier onder nul is. De mensen komen altijd op dezelfde tijden, ik weet dat meneer Daly zo komt, gevolgd door meneer Kennedy, alias de vlinderslagkoning, die zichzelf een beetje als deskundige ziet, dan de gezusters Eliza en Audrey Jones, die twintig minuten lang in het ondiepe over de breedte heen en weer joggen. Niet-zwemmer Tony Dorman zal zich uit alle macht aan een drijfmiddel vasthouden alsof hij zich op het laatste reddingsvlot bevindt en blijft in het ondiepe in de buurt van het trapje en de muur dobberen. Ik friemel met een zwembril, haal de bandjes uit de knoop en spoor mezelf aan om te ademen. Ik duw het harde gevoel in mijn borst weg dat alleen verdwijnt als ik eraan denk uit te ademen.

Meneer Daly komt uit de kleedkamer en loopt de tegels op, stipt om kwart over negen. Hij draagt zijn Speedo, een niet vergevingsgezinde lichtblauwe die als hij nat is alle details toont. Zijn huid hangt los om zijn ogen, wangen en hals. Zijn huid is zo doorzichtig dat ik bijna elke ader van zijn lichaam kan zien en hij zit onder de blauwe plekken van naar ik aanneem de lichtste stootjes. Zijn gele teennagels krullen pijnlijk zijn huid in. Hij kijkt me met een erbarmelijke blik in zijn ogen aan en zet zijn zwembril op. Hij schuifelt langs me en negeert me, zoals hij elke dag doet. Zonder me goedemorgen te wensen houdt hij zich vast aan de metalen stang alsof hij elk ogenblik kan uitglijden op de gladde tegels die Mary Kelly met elke slag vol water spat. Ik zie hem voor me op de tegels, met botten die door zijn getekende flinterdunne

huid steken en zijn huid knapperig als van een gebraden kip.

Ik houd mijn ene oog op hem gericht en het andere op Mary, die luid kreunt bij elke slag die ze maakt, alsof ze Maria Sharapova is. Meneer Daly bereikt het trapje, pakt de leuning vast en laat zich langzaam in het water zakken. Hij spert zijn neusgaten open als de kou hem treft. Zodra hij in het water is, controleert hij of ik wel kijk. Op de dagen dat ik kijk, gaat hij heel erg lang op zijn rug drijven alsof hij een dode goudvis is. Op dagen als vandaag, als ik niet kijk, laat hij zijn lichaam en hoofd onder water zakken, grijpt met zijn handen de bovenkant van de muur beet om zichzelf naar beneden te houden en blijft daar. Ik zie hem, zo helder als glas, praktisch op zijn knieën in het ondiepe gedeelte zitten in een poging zich te verdrinken. Dit gebeurt dagelijks.

‘Sabrina,’ waarschuwt mijn chef Eric vanuit het kantoor achter me.

‘Ik zie hem.’

Ik ga naar meneer Daly bij het trapje. Ik steek mijn hand in het water, grijp hem onder zijn armen en hijs hem omhoog. Hij is zo licht dat hij makkelijk omhoogkomt, snakkend naar adem, zijn ogen wild achter zijn zwembril, met een grote groene snottebel in zijn rechterneusgat. Hij zet zijn zwembril af en laat het water eruit lopen, brommend, morrend, zijn lichaam trilt van woede dat ik zijn labbekakkerige plan weer heb verijdeld. Zijn gezicht is paars en zijn borst gaat hevig op en neer terwijl hij op adem probeert te komen. Hij doet me denken aan mijn zoontje van drie dat zich altijd op dezelfde plaats

verstopt en dan geïrriteerd is als ik hem vind. Ik zeg niets, loop gewoon terug naar de stoel terwijl mijn slippers koud water tegen mijn scheenbenen spatten. Dit gebeurt elke dag. Dit is het enige wat er gebeurt.

‘Je nam ruim de tijd,’ zegt Eric.

Echt waar? Misschien een seconde langer dan normaal. ‘Ik wilde zijn lolletje niet vergallen.’

Eric glimlacht tegen beter weten in en schudt zijn hoofd om te laten zien dat hij het er niet mee eens is. Voordat hij bij de opening van dit verpleeghuis hier samen met mij is gaan werken, had Eric in Miami al ervaring opgedaan als strandwacht à la Mitch Buchannon. Zijn moeder heeft hem op haar sterfbed mee teruggenomen naar Ierland en toen zijn moeder toch niet stierf, is hij gebleven. Hij grapt wel eens dat ze hem zal overleven, hoewel ik een nerveus vermoeden bij hem bespeur dat dit inderdaad wel eens het geval zou kunnen zijn. Volgens mij wacht hij tot ze sterft zodat hij kan beginnen met leven en nu hij de vijftig nadert is hij bang dat dat nooit zal gebeuren. Om de zelfopgelegde pauze in zijn leven aan te kunnen, doet hij volgens mij alsof hij nog steeds in Miami is en hoewel hij waandenkbeelden heeft, benijd ik soms zijn vermogen om te doen alsof hij op een veel exotischere plaats is. Volgens mij loopt hij op het ritme van sambaballen in zijn hoofd. Omdat hij dit zo doet, is hij een van de gelukkigste mensen die ik ken. Zijn haar is oranje geblondeerd en zijn huid heeft een soortgelijke kleur. Hij gaat het hele jaar niet op traditionele ‘dates’, maar spaart alles op voor die ene maand, januari, waarin hij verdwijnt naar Thailand. Hij komt fluitend terug, met

een brede glimlach op zijn gezicht. Ik wil niet weten wat hij daar doet, maar ik weet dat hij hoopt dat als zijn moeder overlijdt het elke dag is zoals in Thailand. Ik vind hem aardig en beschouw hem als een vriend. Doordat we vijf dagen per week op deze plek zijn, heb ik hem meer verteld dan mezelf.

‘Heb je er ooit bij stilgestaan dat degene die ik elke dag red degene is die helemaal niet wil leven? Geeft je dat niet het gevoel totaal overbodig te zijn?’

‘Allerlei dingen geven me dat gevoel, maar dat niet.’ Hij buigt voorover om een prop nat grijs haar te pakken die op een verzopen rat lijkt en de afvoer verstopt, en hij houdt hem vast en schudt het water eruit, zonder blijkbaar de afkeer te voelen die ik voel. ‘Voel jij je overbodig?’

Ja. Hoewel dat niet zou moeten. Het zou niet moeten uitmaken dat de man die ik red helemaal niet gered wil worden. Het hele punt is toch gewoon dat ik hem red? Maar ik geef geen antwoord. Hij is mijn chef, niet mijn therapeut, ik zou het redden van mensen niet in twijfel moeten trekken terwijl ik als badjuf werk. Misschien leeft hij in zijn hoofd in een andere wereld, maar hij is niet dom.

‘Neem maar even koffiepauze,’ biedt hij aan en hij geeft me mijn koffiekop, terwijl hij in zijn andere hand nog steeds de verzopen rattenbal van schaamhaar heeft.

Ik ben dol op mijn baan, maar de laatste tijd ben ik bokkig. Ik weet niet waarom en ik weet niet wat ik precies verwacht dat er in mijn leven zal gebeuren, of wat ik hoop dat er zal gebeuren. Ik heb niet echt dromen of

doelen. Ik wilde trouwen en dat heb ik gedaan. Ik wilde kinderen en die heb ik. Ik wil badjuf zijn en dat ben ik. Maar ja, blijkbaar is het toch niet voldoende en wil ik dat er iets gebeurt in mijn leven.

‘Eric, wat betekent bokkig?’

‘Eh. Nors, denk ik, tegendraads.’

‘Heeft het iets te maken met een bok?’

Hij fronst zijn voorhoofd.

‘Ik dacht dat het was dat je je voelt als een bok.’ Ik doe alsof ik iemand een kopstoot geef. ‘Maar daar krijg je natuurlijk alleen maar hoofdpijn van.’

Hij tikt op zijn lip. ‘Weet je, ik heb geen idee. Is het belangrijk?’

Ik denk erover na. Het zou betekenen dat ik denk dat er iets mis is met mijn leven omdat er ook echt iets mis is met mijn leven of dat er iets mis is met mij. Maar het is gewoon een gevoel en er is eigenlijk niets mis. Het zou het beste zijn als er niets mis is.

Wat is er, Sabrina? Dat vraagt Aidan tegenwoordig vaak. Net zoals wanneer je iemand voortdurend vraagt of hij boos is, diegene uiteindelijk boos zal worden.

Er is niets. Maar is er niets, of toch iets? Of is het echt zo dat het niets is, dat alles gewoon niets is. Is dat het probleem? Alles is niets? Ik ontwijk Erics blik en concentreer me in plaats daarvan op de zwembadregels, die me zo irriteren dat ik wegstuur. Zie je, daar heb je het weer, dat bokkige gevoel.

‘Ik kan het wel uitzoeken,’ zegt hij terwijl hij me aandachtig aankijkt.

Om aan zijn blik te ontkomen ga ik naar het apparaat

in de gang en schenk koffie in mijn kop; ik weiger uit een piepschuimen beker te drinken. Ik leun tegen de muur in de gang en denk na over ons gesprek, over mijn leven. Als mijn koffie op is en ik geen conclusies heb getrokken, keer ik terug naar het zwembad. In de gang word ik bijna platgedrukt door een brancard die op topsnelheid wordt weggereden door twee ambulanciers, met een natte Mary Kelly erbovenop, wier witte benen met blauwe aderen net op stiltonkaas lijken en die een masker over haar gezicht heeft.

Ik hoor mezelf zeggen: ‘Nee, toch,’ als ze zich langs me haasten.

Als ik in het kantoortje voor de badmeesters kom, zie ik Eric zitten, totaal in shock. Zijn felgekleurde trainingspak is drijfnat, zijn oranje haar ligt glad achterover door het zwembadwater.

‘Wat is er in godsnaam gebeurd?’

‘Volgens mij had ze, ik bedoel, ik weet het niet, maar misschien was het een hartaanval. Jezus.’ Er druipt water van zijn oranje puntige neus.

‘Maar ik was maar vijf minuten weg.’

‘Ik weet het, het gebeurde de seconde dat je wegliep. Ik heb aan het koord voor noodgevallen getrokken, haar uit het water gehaald, mond-op-mondbeademing gegeven en voordat ik het wist waren ze er al. Ze reageerden heel snel. Ik heb ze via de nooduitgang binnengelaten.’

Ik slik, er welt jaloezie in me op. ‘Heb je haar mond-op-mondbeademing gegeven?’

‘Ja. Ze ademde eerst niet. Maar toen weer wel. Ze hoestte heel veel water op.’